

(המשך מעמוד 19)

פסימיות מרחפת באוויר. אבל היחס הלבבי לא השתנה. הנימוסים הנהדרים, המציינים גם את המצרי הפי שוט ביותר, הכנסת-הארחים הספונסאית, ניהול הידידות הטיבעית — כל אלה נשאר ארו. אי-אפשר שלא להיענות ליחס זה, גם כאשר הטלפון אינו פועל, וכאשר נהג-המנהיגית אומר, "קבע בעצמך את המי חיר", אך תובע שתי לירות עבור נסיעה של עשרים גרוש (מצרים).

הרצון המצרי לשלום לא השתנה. הוא נשאר חזק כפי שהיה, ומאותן הסיבות. אך נעלמה האמונה שגם הישראלים רוצים בשלום זה. למצרים, גם לבעלי דרי גות בכירות, קשה להאמין בטענות הישראליים, ובמילא הם מספקים בכנות. אך אפשר להאמין, למשל, שמנחם בגין מוכן לוותר על ההזדמנות וההיסטוריה להגיע לשלום עם העולם הערבי, ביגלל כמה התנחלויות בסיני? החבר נראה כי טכסית. "בגין חזר בו מהבטחתו להחזיר את סיני למצרים, ולפרק את ההתנחלויות, כדי ליצור לעצמו קלף מיקוח. הוא רוצה להכריח אותנו בדרך זו לוותר על החזרת הגדה המערבית ועזה."

כאשר נאמר למצרים שבגין באמת אינו מוכן לפרק את ההתנחלויות, הם מגדלים בראשיהם בפליאה.

הישראלי שוב אינו חיה מזרחית מוכוב אחר. במלון מתייחסים אליו, פחות או יותר, כפי שמתייחסים ליפאני או לשוודי. אך מפעם לפעם עדיין גורמת ההיתקלות עם ישראלי להתרגשות ולתדהמה. הודה המלצרית, שסבה הוא פאקיסטאני וגיסה גר בברלין, מסרבת בתחלת להאמין שאני ישראלי. "לא, זה לא כך," היא מתעקשת, בהיותה בטוחה שאני מותח אותה. רק הדרכון משכנע אותה, והיא מקבלת ברצון לירה ישראלית אחת למזכרת.

בכיר טאלאת חרב, במרכז העסקים של קאהיר, ליד קפה גרופי, אני עומד ליד מעבר-הצצה, מתוך מכונית נוסעת קורא לי קול של אשה: "אורי אבנרי, מרחבה!" יד מנופפת. איני רואה את הי פנים בבירור, ואין לי מושג מי בירכה אותי. אבל זוהי הרגשה טובה — הנה, בעיר הזאת, בארץ האוייב, כבר יש אני שים המכירים אותך.

גם הזמן בחנות מחיר ושואל: "אתה יורי אפנרי?" וכשאני מאשר בתימהון: "קראתי את המאמר שלך בשבועון אוק" טובר." אין לי מושג על איזה מאמר הוא מדבר. מסתבר כי השבועון המצרי העתיק בהעדר מאמר שלי, שהופיע גם בועיתון כוויית.

"מעתיקים אותך הרבה," אישר באוזני לאחר-מכן אניס מנצור, העורך, "איוה מזל שאין לך זכויות קופירייט בעולם הערבי!"

האם בגין מעוניין בזה?

מה יהיה אם יתכשל יוזמת אל-סאדאת? השאלה נשאלת עתה בגלוי, כימעט בכל שיחה. הדבר שאי-אפשר היה לחשוב עליו לפני שלושה חודשים, מרחף עתה באוויר.

ברית-המועצות, שנדחקה לפינה, שוב נכנסת לזירה. המישה מבתיגים ערביים ביקרו בה בזה אחר זה, כרגע נמצא שם עראפאת. אתמול היה שם אסד. ברזנייב דיבר על ועידת-ז'נבה, אף שהדבר לא נכלל בזהירות-הסיכום.

אם ייכשל סאדאת, יעלו המניות של ברית-המועצות. מתנגדי סאדאת ירימו ראש. מוסקבה תאחד אותם בדרישה לכנס את ועידת-השלום, שבה היא תשחק את אחד התפקידים הראשיים. יהיה לחץ לכי לול בה את אש"ף. הכל יחזור למצב שי לפני היוזמה, אלא שהפעם תהיה ברית-המועצות בטוחה יותר בעצמה, ומעמדו של סאדאת יהיה חלש יותר.

"האם בגין מעוניין בזה?" שואל מדוי נאי מצרי. "את מי הוא משרת בזה? האם זה טוב לישראל?"

בינתיים ממתינים הכל לביקורו של בגין באמריקה. אולי בכל זאת יפעילו עליו האמריקאים לחץ. איש אינו מאמין בכך ברצינות, אך מותר לקוות, ואם יסי תיים ביקור זה בלא-כילום, מה יהיה? עוד סיכוי-בירורים של אתחון את אומלל? כמה זמן אפשר לחזק את העניין באוויר?

השאלות מעיקות, מטרידות. אבל הן נשאלות בשיחות ידידותיות, מתוך דאגה כנה לגורל מאמציה-השלום.

הסיכוי הגדול עלול להיעלם. אך ברגע זה, על גדות הנילוס, הוא עדיין קיים.

מוכן לקבל החלטות נועזות. בגין נראה כאדם קנאי, קפוא, שאינו מסוגל לשנות את עמדותיו הקודמות. במאמרו "קול מז'נ" כתב סלאח מונסטר באל-אהראס כי בגין הכין את כל עמדותיו לקראת ועידת ז'נבה, עוד לפני יוזמת אל-סאדאת, ועכ" שיו הוא חוזר עליהן בלי שינוי, למרות כל מה שקרה בינתיים. דיין מעורר זילזול ושינאה. אריק שרון נחשב כמטורף, קשה למצרים להתרגל למחשבה כי בי ישראל קיים כיום למעשה שילטון-יחיד, לא פחות מאשר במצרים. "למצרים יש מנהיג דגול ומבריק," אמר לי פקיד מצרי, רי, שכנח במיקרה באחת השיחות, בשפה דיפלומטית, "הוא מחליט על כל מה המהלכים. אבל תמיד חשבנו שב ישראל מתקבלות החלטות על-ידי מיספר גדול יותר של מנהיגים. נראה שזה לא כך." במילים פשוטות: חשבנו שאצלכם יש דמוקרטיה, ומסתבר שגם אצלכם שולט אדם אחד.

"ההבדל בין שני האישים," אמר עיתונאי ידוע, "הוא שאם יקרה משהו לסאדאת, זה יהיה רע מאד לשלום." הוא לא תשלם את המישפט.

העיתונות המקומית מדווחת בהרחבה רבה על המתרחש בישראל, יותר מאשר על כל ארץ אחרת. ידיעה בעמוד הראשון, תחת הכותרת "שודדים ישראליים", מספרת על שודדי-הלומים גדול בארץ. ידיעה אחרת מספרת על פגישת בין ראשי הפשע המאורגן באיטליה ובישראל.

מוכן שאינני וייעצן בהתפטרות והי סיכסוכים בינו ובין עמיתיו על עניין ההתנחלות מגיעים לכותרות הראשיות. עי תונאי בכיר ביותר התקשר איתי: האם שמעת? באיזו מידה זה רציני? האם יתכן שהוא באמת יתפטר?

הטלוויזיה מספרת כי שרי-החץ לשעבר, יגאל אלון, מתח ביקורת קשה על מדיניות הממשלה בכנסת.

המאמר הראשי בעיתון המקומי בשפה האנגלית קושר את פעולת-לארנאקה לי פעולת-אנטבה, משבח את שתייהן וקובע שכל מי שחייב את פעולת-אנטבה, חייב להעלות על נס את פעולת-לארנאקה.

רצח אל-סבאעי בבירה הקפריסאית עדיין עומד במרכז התודעה. סרט של אל-סבאעי מוקרן בעיר, ספריו הרבים מונחים בדוכנים.

באחד הסיורים עברתי ליד הקולנוע, ושוב הוטמנה בשעתו פצצה, בימי "העסקי ביש".

שאלתי את המלווה שלי, רבי-סרן עוני משרות-הביטחון, אם שמע על העסקי ביש. "הייתי אז קטן," הוא התנצל במבוי כה, "שמעתי משהו..."

אחרי האוכוריה

איך הגעתי למצרים? השאלה נשאלת אלת כאן לא-פעם בפי אנשים, הי משתוממים על כי ניתן לישראל לבוא לקאהיר ולהסתובב בה כרצונה, במצב הנוכחי. מן הסתם נשאלת השאלה באותו תימהון גם בישראל.

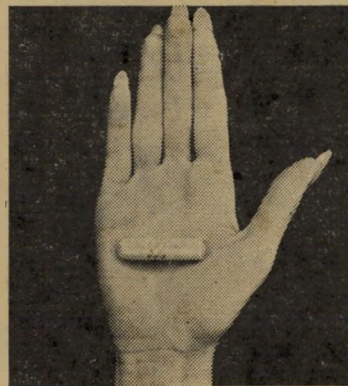
הדבר היה פשוט ביותר. עוד במנה האוס, בימים הטובים, אמר לי סגן שרי הפנים: "תחזור אלינו מתי שאתה רוצה. פשוט הברק לנו באיזו טיסה אתה בא, והוויזה תמתין לך בנמל-התעופה."

טלגרפתי, בנמל-התעופה לא המתניה לי רק האשרה, אלא גם קצין שהעביר אותי במהירות-שיא על פני תור הבאים. בלי בדיקות ובירוקרטיה. תוך כמה דקות כבר הייתי בדרכי למרכז העיר.

מה ההבדל בין רשמי הפעם ורשמי בימי ביקורי הראשון, בחודש דצמבר? אילו שינויים חלו במשך שלושת החודשים? מבחינה מסוימת, יש הבדל עצום. אז שררה קאהיר באופוריה, בסחרחרת של תיקומת וצפיות. השלום עמד לבוא תוך ימים, ועימו הקץ למצוקה הכלכלית, ראי-שיתו של שיקום שיבטיח חיים טובים. הראשונים שבאו בדרכונים ישראליים — סמי גרינשפאן מידועות אחרונות, אלכס גילעדי ואהוד יערי מהטלוויזיה, שלמה סתר ואני מהעולם הזה, נתקבלו כמלכים או כסוכני-קולנוע. גרמו בהופיעם להתרגשות בכל מקום. פקדי ממשלה, נהגי מונית ואנשי-ביטחון עדיין מדברים עליהם, על "סמי" ו"אהוד" ו"אלכס", כאילו היו דמויות מופלאות מן האגדה.

אופוריה זו נעלמה. השלום נראה רחוק רחוק. הישראלים לא השיבו לסאדאת כגמולו. בגין חוסם את הדרך לשלום. הי

איזה גודל של טמפון הוא הנוח לך ביותר?

טמפון או-ב. קטן משפתו ולכן, קל ונוח לשאתו בארנק. טמפון o.b. נכנס לתוך גופר בקלות תוך שניות בעזרת אצבע הנשארת נקי! ללא כל אבזרי עור שיש צורך להפטר מהם לאחר השמוש.

חידוש בלעדי — o.b. מיני. החידוש הבלעדי האחרון של o.b. טמפון מיני המיועד לבתולות, לנערות צעירות ולנשים עם דימום מועט. לטמפון o.b. מיני, כושר ספיגה ענק כמו לטמפוני o.b. האחרים: נורמל: למרבית הנשים ואקסטרא: לנשים עם דימום רב.

טמפון o.b., הנוח והבטוח ביותר בעולם, נותן לך הרגשה משוחררת וחפשיית 365 ימים בשנה. תוכלי ללבוש מכנסונים קצרים והדוקים, חצאית מיני או ביקיני. תוכלי לרקוד, לטייל, לטבול במאמבט ולרחוץ בים בטחון מלא.

חדש! איזה חסכונית של 40 טמפונים + שי — ארנקו פלסטי לנשיאת 3 טמפונים בארנק.

או-ב.ה

o.b.

הטמפון בעל כושר הספיגה הטוב בעולם

אלעזר ושות', פרסומאים

השבוע בהגרלת הפיס

מיליונר בלי שזתפים

סך כל הפרסים **7.212.000 ₪**

פרס ראשון 1.000.000 ₪

קנה לך כרטיס ובוא לטכס ההגרלה

מפעל הפיס